

lemskab. Det fremgår ganske klart af Washingtontraktaten og dens artikel 10, der taler om, at de allierede efter enstemmig beslutning kan opfordre andre europæiske lande til at tiltræde traktaten. Så forholdet er altså faktisk det, at NATO søger man ikke om at blive medlem af, det vil man i sidste instans blive opfordret til, hvis og når det bliver aktuelt.

Spørgsmålet om timingen og forholdet mellem NATO-medlemskab og EU-medlemskab har været rejst. Jeg ser sådan på det, at diskussionen om NATO-medlemskab og EU-medlemskab er udtryk for samme bestræbelse, nemlig bestræbelsen for at inddrage de central- og østeuropæiske lande i de vestlige samarbejdsorganisationer. I den forstand er der tale om parallelle træk.

Men timingen er selvfølgelig noget forskellig i de to situationer. Lad mig lige resumere det ganske kort. Næste runde i NATO-diskussionen, nemlig diskussionen om hvem og hvornår, starter tidligst i 1997. EU-udvidelsestidsplanen ser sådan ud, at vi forhåbentlig kan starte forhandlinger om medlemskab med EU-kandidatlandene et halvt års tid efter afslutningen af regeringskonferencen, forhåbentlig tidligt i 1998.

Jeg skal til sidst kun beskæftige mig lidt med det udtryk, som hr. Per Stig Møller brugte om den dagsorden, der er foreslået. Han sagde, at det lignede en blanding af Hørup og Budtz. Jeg vil sige: meget lidt Hørup, hvis vi skal blive i talemåderne, og mere Budtz. Hørup havde bl.a. den fremragende evne, at han kunne skrive dansk, og jeg synes derfor, det er nødvendigt at gøre opmærksom på, at jeg ikke synes, det er fair over for en stor skribents eftermæle at blande ham ind i formuleringen af denne dagsorden.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal give det løfte, at ved udformningen af fremtidige dagsordener vil jeg læse en Hørup-tekst dagen før, således at også det sproglige kan komme fuldt på højde.

Men ellers vil jeg takke for de tilkendegivelser, der har været både fra ministeren og fra ordførerne, som har fundet denne debat væsentlig – med en enkelt undtagelse måske – og vende tilbage til det, som jeg var ved at svare hr. Melchior på, nemlig hr. Melchiors påstand om, at vi aldeles intet havde fået ud af debatten her i dag.

Det er jeg ikke enig i. Det er klart, at SF og Enhedslisten ikke får vedtaget vores dagsorden,

men jeg har noteret mig, at tonen bl.a. i Venstres og De Konservatives ordførerskaber vel nok var mindre aggressiv og militaristisk, end vi er vant til at opleve det. Det synes jeg da er positivt.

Jeg lagde også mærke til, at forsvarsministeren, selv om forespørgslen også er stillet til ham, aldeles har undladt at gå ind i debatten. Forsvarsministeren har ellers holdt en høj profil i det baltiske spørgsmål. Han har vel om nogen været den, som tegnede projektet med hensyn til en hurtig optagelse af Polen og de baltiske lande i NATO, men han har i dag fundet det klogt ved sit fravær at undlade at udtale sig, at markere en måske lidt anderledes linje, nemlig den, udenrigsministeren fremlagde, som var et stort forsøg på at forklare, at denne NATO-udvidelse bestemt ikke var aggressivt ment, og at der var utrolig mange andre ting, som indgik i hele den europæiske diskussion.

Det er ikke nok til, at SF og Enhedslisten vil erklære sig tilfredse dermed. Den, som kan lytte til nuancerne i en debat, tror jeg vil kunne konstatere, at dagens debat i hvert fald ikke har været en bevægelse i retning af et mere militaristisk synspunkt, måske endda tværtimod det modsatte – med fru Annette Just som undtagelsen, indrømmer jeg gerne.

Der er et par enkelte konkrete ting, som jeg vil minde ministeren om, at jeg har stillet nogle spørgsmål om undervejs. Jeg synes ikke, jeg har fået svar på dem alle, men jeg takker for svaret på det med tempoet for optagelsen. Det var dog ikke stjerneklart, hvad der lå i svaret.

Så vil jeg kommentere udenrigsministerens påstand om, at jeg ikke skulle have omtalt Øst- og Mellemeuropas sikkerhedspolitiske problem. Tværtimod mener jeg, at hele hovedindholdet i det, jeg sagde som begrundelse for forespørgslen og i mit første ordførerindlæg, faktisk var, at de, der kan komme til at betale den højeste pris overhovedet for NATO-udvidelsen, først og fremmest er de baltiske lande, men også lande som Slovakiet og Ukraine. Hvis det, der bliver resultatet af NATO-udvidelsen, er det, vi frygter, nemlig at jerntæppet kommer til at ligge langs med Polens østgrænse og langs med Tjekkiets østgrænse, kan befolkningerne i disse lande komme i en situation, hvor de kommer til at være et område, som vil komme under russisk pres.

Ukraine kan komme i en frygtelig situation. De baltiske lande kan komme i en frygtelig situation. For vi tror nemlig ikke på, at den danske regering, når det kommer til stykket, vil kunne